

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu,

juducînd în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar, declarat de procurorul din Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Gavriliță, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, în cauza penală, în privința lui

Maneacov Leonid Amir, născut la 29 octombrie 1978, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Gr. Vieru 22/5 ap. 32.

Termenul examinării cauzei:

1. *Instanța de fond de la 22.01.2013 pînă la 23.03.2015;*

2. *Instanța de apel de la 22.06.2015 pînă la 24.09.2015;*

3. *Instanța de recurs de la 08.04.2016 pînă la 28.06.2016.*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursului ordinar în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 23 martie 2015, Maneacov Leonid, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiindu-i numită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale.

2. Pentru pronunțarea sentinței, instanța de fond a reținut, că inculpatul Maneacov Leonid, la 28.10.2012, avînd scopul dobîndirii prin înșelăciune a bunurilor altei persoane, aflîndu-se pe bd. Grigore Vieru, 17, mun. Chișinău a primit de la Blanari Mariana un avans în sumă de 1 800 lei, pentru confecționarea unui pătuc pentru copii, prețul căruia era de 2 300 lei, termenul executării comenzii fiind stabilit pentru data de 12.11.2012. Comanda cu privire la confecționarea pătucului nu a fost executată în termenul stabilit, după care fiind contactat telefonic, acesta nu mai răspundea.

3. Nefiind de acord cu sentința, procurorul a contestat-o cu apel, care a solicitat, casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care cet. Maneacov Leonid să fie recunoscut culpabil în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și a-i stabili o pedeapsă cu închisoare pe termen de 4 ani cu suspendarea executării pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei să-i fie suspendat condiționat pe termen de probațiune de 2 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități ce țin de gestionare a mijloacelor bănești pe termen de 2 ani.

În motivarea apelului s-a invocat că instanța la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de faptul, că alin. (2) art. 190 Cod penal, prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 500 pînă la 1000 u. c. sau cu închisoare de la 2 la 6 ani în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități.

Astfel instanța a omis stabilirea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități, care este o pedeapsă complementară obligatorie.

Totodată, consideră pedeapsa în cauză, prea blîndă, deoarece instanța la stabilirea acesteia nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii, de faptul că în privința lui Maneacov Leonid în Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, se află pe rol o cauză penală pentru o infracțiune similară.

Acuzarea a menționat că, pedeapsa de 4 ani închisoare cu suspendarea executării pedepsei pe termen de 2 ani, va restabili echitatea socială și va preveni comiterea de noi infracțiuni, atît din partea inculpatului, cît și din partea altor persoane

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel și avocatul Afanas Marin în numele inculpatului Maneacov Leonid, prin care a solicitat, casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărîri de achitare în privința lui Maneacov Leonid.

În motivarea apelului, s-a invocat că instanța n-a luat în considerație declarațiile lui Maneacov Leonid, care a recunoscut neexecutarea în termen a comenzii, dar nu că a înșelat-o pe partea vătămată și precum că, a dobîndit ilicit bunurile acesteia, fapt care nu poate fi impus că a comis o infracțiune.

Totodată a indicat că, în acțiunile lui Maneacov Leonid, lipsește latura obiectivă a infracțiunii imputate, deoarece ultimul n-a obținut banii cu titlu de avans în valoare de 1800 lei, pentru confecționarea pătucului din lemn pentru copii, în mod fraudulos sau prin înșelăciune ori abuz de încredere. Între ultimii a avut loc o înțelegere sub formă de contract verbal, respectiv confirmîndu-se relațiile între aceștia prin recipisa de primire a banilor etc.

De asemenea, în acțiunile inculpatului lipsește latura subiectivă, deoarece intențiile acestuia n-au fost îndreptate în mod direct (sau indirect) la comiterea infracțiunii de escrocheriei, respectiv n-a dobîndit ilicit banii indicați.

S-a menționat că, pătucul de care este vorba a fost confecționat cu întîrziere de 2-3 săptămîni, respectiv faptul tergiversării executării lucrării nu poate servi temei pentru ca ultimul să fie supus răspunderii penale pentru o infracțiune presupusă.

Legiuitorul explică că, infracțiunea de escrocherie necesită a fi urmată imediat de prejudiciile cauzate, însă în acest caz nu se poate vorbi despre careva prejudiciu material, deoarece pătucul cu pricina este și/sau a fost confecționat și se află la domiciliul inculpatului, însă partea vătămată refuză să-l primească și să achite mai întîi restul banilor în valoare de 500 lei, conform contractului, adică înțelegerilor avute.

Mai mult, apelantul a menționat că, relațiile apărute între ultimii poartă un caracter civil, respectiv urmau a fi soluționate în cadrul unui proces civil de instanța judiciară și nu în cadrul unei cauze penale

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, a fost respins apelul declarat de acuzatorul de stat ca nefondat.

A fost admis apelul avocatului Afanas Marin declarat în numele inculpatului Maneacov Leonid, casată sentința, rejudecată cauza și pronunță o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Maneacov Leonid învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, se achită pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a invocat că potrivit sentinței, inculpatul Maneacov Leonid, la data de 28.10.2012, avînd scopul dobîndirii prin înșelăciune a bunurilor altei persoane, aflîndu-se pe bd. Grigore Vieru, 17, mun. Chișinău a primit de la Blanari Mariana un avans în sumă de 1 800 lei pentru confecționarea unui pătuc pentru copii, prețul cărui era de 2 300 lei, termenul executării comenzii fiind stabilit pentru data de 12.11.2012. Comanda cu privire la confecționarea pătucului nu a fost executată în termenul stabilit, după care fiind contactat telefonic, acesta nu mai răspundea.

Avînd în vedere, că prima instanță a condamnat inculpatul conform învinuirii imputate prin rechizitoriu-învinuire expusă și în prezenta decizie ca faptă constatată și că se impune necesitatea achitării inculpatului, instanța de apel a dat o nouă apreciere probelor cercetate în instanța de fond și verificate la judecarea apelului, expunând totodată în decizie conform prevederilor art. 394 alin.(3) pct. 2) Cd de procedură penală, circumstanțele cauzei constatate la judecarea cauzei.

Instanța de apel a constatat că, învinuirea adusă este combătută și prin următoarele probe:

- declarațiile inculpatului Maneacov Leonid date în instanța de fond (f.d. 123 vol. I);
- declarațiile martorului Tolmițchi Ina date în instanța de fond (f.d. 162, vol. I);

Conform art. 8 alin. (1) Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atîta timp cît vinovăția sa nu va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărîre judecătorească de condamnare definitivă. Alin. (2) al aceluiași art. prevede că nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

În temeiul art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare poate fi adoptată numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Reieșind din cumulul de probe cercetate suplimentar în cadrul ședinței instanței de apel, a concluzionat că, prima instanță incorect și neîntemeiat a adoptat o sentință de condamnare în privința lui Maneacov Leonid.

Reieșind din cele constatate, instanța de apel a ajuns la concluzia că, atît organul de urmărire penală cît și acuzatorul de stat n-au prezentat probe convingătoare în urma cărora urma să concluzioneze că Maneacov Leonid a refuzat să îndeplinească comanda preluată de la partea vătămată, sau să-i restituie banii.

În cadrul judecării cauzei nu au fost aduse probe pertinente și concludente din conținutul cărora ar reieși că Maneacov Leonid, ar fi întreprins careva acțiuni concrete îndreptate spre însușirea mijloacelor bănești în proporții considerabile de la Blanari Mariana cu scop cupidant și sub pretextul invocat în acuzare. Din contra, Maneacov Leonid a explicat că peste 2 săptămâni după ce a preluat comanda a sunat-o pe Mariana și i-a spus ca confecționarea pătucului se reține în legătură cu lipsa unor elemente de furnitură din cauciuc, iar ea a fost de acord să mai aștepte. La cîteva zile s-a întîlnit cu Blanari Andrei și i-a propus să-i restituie avansul, și anume mai întîi să-l dea 1000 lei, iar peste 2 zile îi va da restul banilor, adică încă 800 lei. A indicat că, nu avea posibilitatea să restituie toată suma, deoarece banii i-a investit în materiale pentru confecționarea patului, însă Andrei nu a fost de acord, și a solicitat restituirea integrală a avansului. A mai menționat că la 26.12.2012, pătucul era gata, iar după ce a fost scrisă cererea la organele de drept i-a propus părții vătămate să vină să i-a pătucul care l-a comandat, dar din anumite considerente nu a venit.

Însăși partea vătămată Blanari Mariana a indicat că peste 2 săptămâni după ce s-a adresat la poliție a fost telefonată de către Maneacov Leonid, care i-a propus să-i restituie jumătate din avansul achitat, ea însă a solicitat achitarea integrală a avansului. În instanța de apel a invocat că i-a fost propus soțului ei să-i fie achitată suma de 1 000 de lei peste jumătate de an, după ce au făcut comanda, dar soțul ei i-a spus ca să-l telefoneze cînd va avea suma integrală, iar inculpatul după asta nu l-a mai telefonat. La moment i-a fost restituită toată suma de 1 800 de lei.

Reieșind din aceste considerente instanța de apel a constatat că, în acțiunile inculpatului lipsește latura subiectivă, deoarece intențiile inculpatului n-au fost îndreptate în mod direct (sau indirect) la comiterea căreiva infracțiuni în special al escrocheriei, respectiv n-a dobândit ilicit bani de la partea vătămată.

Din materialele dosarului rezultă că, actul de comandă între părți a fost încheiat la 28.10.2012, comanda urma să fie gata la 12.11.2012, iar partea vătămată nedorind să soluționeze cazul pe cale amiabilă, deja peste 12 zile, la 24.11.2012 s-a adresat cu plîngere la OUP (f.d. 5 vol. I).

Faptul că inculpatul nu și-a executat obligațiunile contractuale la timp nu poate servi temei de atragere a persoanei la răspundere penală, inclusiv acțiunile lui nu pot fi calificate ca escrocherie.

Cercetînd materialele dosarului s-a constatat că, relațiile apărute între Maneacov Leonid și Blanari Mariana, poartă un caracter de ordin civil, soluționarea căreia urma a fi soluționată în instanța de drept civil.

În baza celor relatate, s-a stabilit cu certitudine că, în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii incriminare privind înșelăciunea sau abuzul de încredere, iar în acțiunile lui nu se întrunesc elementele infracțiunii.

Potrivit art. 8 alin. (2) Cod procedură penală, „nimeni nu este obligat să dovedească vinovăția sa”, iar alin. (3) stipulează că „concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea unei infracțiuni nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea inculpatului”.

Reieșind din cele expuse și în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, verificînd toate probele administrate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel, a ajuns la concluzie că, inculpatul Maneacov Leonid urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, deoarece fapta incriminată nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Reieșind din cele expuse, instanța de apel a considerat apelul declarat de avocatul Afanas Marin în numele inculpatului Maneacov Leonid, întemeiat și urmează a fi admis cu casarea sentinței Judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 23.03.2015, cu emiterea unei hotărîri prin care inculpatul Maneacov Leonid să fie achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Cît privește apelul declarat de acuzatorul de stat urmează a fi respins ca nefondat.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, acuzatorul de stat, făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. 1) pct. 6) Cod de procedură penală, a atacat-o recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, de către un alt complet de judecată. Recurentul invocă că instanța de apel incorect a apreciat probele ajungînd la decizia de achitare a inculpatului, formînd de ordin general circumstanțele cauzei, nefiind indicat în decizie nici un motiv bazat pe probe de ce în acțiunile inculpatului nu sunt prezente elementele infracțiunii incriminate de către organul de urmărire penală. Totodată, menționează că sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate inculpatului, astfel instanța a dat prioritate nefondată probelor apărării în detrimentul probelor acuzării.

5.1. Potrivit prevederilor art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul Afanas Marin în numele inculpatului Maneacov Leonid, a prezentat referință privind opinia asupra recursului declarat de procuror, prin care a menționat că, este de poziția

respingerii acestui recurs, deoarece recurentul invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Din textul deciziei rezultă că instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate și hotărîrea cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de achitare și această hotărîre corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

6. Judecînd recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să-l respingă ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

Potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel.*

Alin. (4) și (5) ale aceleiași norme prevăd că, *în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvîrșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Analizînd textul recursului ordinar declarat de către procuror, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia indică prevederile art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală care stipulează că *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția, însă nu invocă nici un argument plauzibil în susținerea acestor erori ci doar descrie probele administrate la dosar, chiar și cele care indică expres la nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, or recursul trebuie să fie efectiv în scopul de a dovedi o eroare juridică majoră care a afectat soluția instanței de apel.*

Rațiunea exercitării căii de atac, în particular avîndu-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Raportînd norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi motiv de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate. Decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o

motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

La soluționarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat cauza sub toate aspectele, probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor și în mod întemeiat l-a achitat pe Maneacov Leonid de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Judecând cauza, instanța de apel a stabilit că partea acuzării nu a prezentat probe pertinente și concludente care, în ansamblu cu circumstanțele cauzei, ar dovedi vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Potrivit prevederilor art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală instanțele de fond au făcut o analiză amplă a probelor acumulate în cauză argumentând detaliat respingerea probelor ce au fost administrate în suportul învinuirii aduse inculpatului în prezenta cauză.

Astfel, toate probele prezentate și invocate la pct. 4.1 a prezentei decizii au primit o apreciere la justa valoare, concluziile făcute rezultă din materialul factologic acumulat în cauză.

Argumentele recurentului cu privire la aprecierea unilaterală a probelor nu au nici un suport legal, or potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală ” *concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri; toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.* ”

Potrivit art.24 Cod de procedură penală ” *instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.* ”

Prin urmare instanța de apel a judecat cauza penală conform legii și propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă, or sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

Revenind la recursul declarat de către procuror și anume la afirmația precum că în acțiunile inculpatului se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute la art.190 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul penal constată că:

- *latura subiectivă* a escrocheriei se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă, pentru calificarea faptei pe art.190 Cod penal este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate. Primirea bunurilor cu condiția unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul face promisiuni false, însă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat;

- *latura obiectivă* a infracțiunii se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin *dobândire ilicită* a bunurilor se înțelege un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține transmiterea voită în proprietate, deținere, posesie a unui bun sau alte valori străine.

Prin *înșelăciune* se înțelege o acțiune frauduloasă de amăgire ori inducere în eroare a victimei prin prezentarea ca adevărate a unei fapte mincinoase sau ca mincinoase a unei fapte adevărate.

Abuzul de încredere are la bază relațiile interpersonale stabilite între făptuitor și victimă, care la rândul lor au în suport relații de prietenie, de serviciu, de afaceri etc, care, cunoscând o anumită evoluție și având amprenta încrederii, sunt exploatate cu rea-voință de potențialul escroc la realizarea intenției sale. Aptitudinea unui mijloc sau metode de a induce în eroare depinde și de personalitatea victimei, de gradul de instruire și educație, de mediul din care provine, de starea psihică în care se găsea în momentul săvârșirii faptei. Pentru existența infracțiunii de excrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări, iar făptuitorul deși simulează careva relații contractuale, nici nu are intenția de a-și onora obligațiile.

Analizând materialele cauzei, Colegiul constată că, din partea inculpatului astfel de acțiuni nu au fost stabilite.

Potrivit declarațiilor atât a părții vătămate, cât și a inculpatului, se constată că Maneacov L., peste 2 săptămâni după ce a preluat comanda a sunat-o Mariana și i-a spus ca confecționarea pătucului se reține în legătură cu lipsa unor elemente de furnitură din cauciuc, iar ea a fost de acord să mai aștepte. Ulterior, la solicitarea părții vătămate, s-a întâlnit cu Blanari Andrei și i-a propus să-i restituie avansul, și anume mai întâi să-i dea 1000 lei, iar peste 2 zile îi va da restul banilor, 800 lei, însă partea vătămată a refuzat.

Din materialele dosarului rezultă că actul de comandă între părți a fost încheiat la 28.10.2012, comanda urma să fie gata la 12.11.2012, iar partea vătămată nedorind să soluționeze cazul pe cale amiabilă, deja peste 12 zile, la 24.11.2012 s-a adresat cu plîngere la OUP (f.d. 5 vol.I). La fel s-a constatat că, inculpatul a îndeplinit comanda cu întârziere, însă partea vătămată a refuzat să o primească, iar la moment i-a fost restituită suma primită ca avans 1 800 de lei.

Reieșind din aceste considerente se constată că în acțiunile inculpatului lipsește latura subiectivă, deoarece intențiile inculpatului n-au fost îndreptate în mod direct (sau indirect) la comiterea căreiva infracțiuni în special al escrocheriei, respectiv n-a dobîndit ilicit bani de la partea vătămată.

Faptul că inculpatul nu și-a executat obligațiunile contractuale la timp nu poate servi temei de atragere a persoanei la răspundere penală, inclusiv acțiunile lui nu pot fi calificate ca escrocherie.

Cercetînd materialele dosarului se conchide că instanța de apel corect a ajuns la concluzia precum că relațiile apărute între Maneacov Leonid și Blanari Mariana, poartă un caracter de ordin civil, soluționarea căreia urma a fi soluționată în instanța de drept civil.

Pe această linie de idei, Colegiul penal menționează, că instanța de apel, printr-o apreciere justă a probelor invocate, corect a concluzionat asupra achitării inculpatului de învinuirea comiterii infracțiunii imputate, luînd în considerație totalitatea probelor care în ansamblu resping temeinicia învinuirii aduse de organul de urmărire penală.

Tot aici, instanța de recurs remarcă că, procurorul nu a prezentat careva probe noi, suplimentare, în favoarea acuzării, iar în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile omului, sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcției lui procesuale (art.51, 53, 320 Cod de procedură penală).

Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărîrea *Capcean contra Belgiei* din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în materie penală, problema administrării probelor trebuie

să fie abordată prin prisma art. 6 § 2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Astfel, Colegiul penal lărgit menționează că instanța de apel a adoptat hotărîre legală și întemeiată.

Or, din conținutul recursului declarat, după cum s-a menționat mai sus, se evidențiază că autorul critică aprecierea probelor administrate la caz. Aici, Colegiul reține, că aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărîri de condamnare sau de achitare, mai mult ca atît, temeiul invocat nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În concluzie Colegiul constată că, în prezenta cauză nu se întrevăd erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și ca urmare hotărîrea atacată este legală și întemeiată, instanța de apel dînd o apreciere corectă probelor administrate, examinîndu-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată respectiv pe ele.

În acest context, Colegiul penal conchide, că argumentele invocate de către acuzatorul de stat în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil respingerea recursului ca inadmisibil cu menținerea hotărîrii contestate.

7. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul din Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vitalie Gavriliță, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, în cauza penală, în privința lui *Maneacov Leonid Amir*, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **26 iulie 2016**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu